

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΕΝΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 7811/15)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

21 Ιουλίου 2016

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υποστεί μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Tenko κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Ledi Bianku, *πρόεδρος*,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Aleš Pejchal, *δικαστές*,

και Renata Degener, *αναπληρώτρια γραμματέας τμήματος*,

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 21 Ιουνίου 2016,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 7811/15) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, με την οποία μία αλβανίδα υπήκοος, η κ. Majlinda Tenko («η προσφεύγουσα»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 2 Φεβρουαρίου 2015 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε από τον κ. Θ. Τσιάτσιο, δικηγόρο Θεσσαλονίκης. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τις εντεταλμένες του αντιπροσώπου της, κυρίες Α. Δημητρακοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Κ. Καραβασίλη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Ενημερωθείσα για το δικαίωμά της να συμμετάσχει στην διαδικασία (άρθρα 36 § 1 της Σύμβασης και 44 § 1 του κανονισμού), η αλβανική κυβέρνηση δεν απάντησε.

3. Στις 15 Απριλίου 2015, η αιτίαση αναφορικά με το άρθρο 3 της Σύμβασης κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση και η προσφυγή κηρύχθηκε απαράδεκτη κατά τα λοιπά σύμφωνα με το άρθρο 54 § 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

A. Η θέση της προσφεύγουσας υπό κράτηση ενόψει της διοικητικής απέλασής της

4. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1964.

5. Στις 26 Δεκεμβρίου 2014, αυτή συνελήφθη και τοποθετήθηκε στους χώρους της Υπηρεσίας Δίωξης της Παράνομης Μετανάστευσης του Κορδελιού (Θεσσαλονίκη).

6. Σε ημερομηνία που δεν καθορίζεται, η προσφεύγουσα υπέβαλε αντιρρήσεις κατά της κράτησής της ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

7. Σε ημερομηνία που δεν διευκρινίζεται, ο πρόεδρος του διοικητικού πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης απέρριψε τις αντιρρήσεις.

8. Στις 27 Ιανουαρίου 2015, η προσφεύγουσα διατύπωσε νέες αντιρρήσεις κατά της κράτησής της ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Ζητούσε την εξέταση της νομιμότητας της τελευταίας, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των αόριτων συνθηκών κράτησης.

9. Στις 28 Ιανουαρίου 2015, η πρόεδρος του διοικητικού πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης απέρριψε τις αντιρρήσεις.

10. Την 1^η Φεβρουαρίου 2015, η προσφεύγουσα απελάθηκε στην Αλβανία.

B. Οι συνθήκες κράτησης της προσφεύγουσας

1. Η εκδοχή της προσφεύγουσας

11. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, αν και οι χώροι της Υπηρεσίας Δίωξης της Παράνομης Μετανάστευσης του Κορδελιού (Θεσσαλονίκη) προορίζονται για να υποδέχονται άτομα για σύντομη διάρκεια, αυτή παρέμεινε εκεί μεγάλο διάστημα. Υποστηρίζει ότι το κελί της ήταν υπερπλήρες, ότι κρατούνταν μαζί με τουλάχιστον άλλες δέκα γυναίκες, ότι διέθετε λιγότερο από 3 τετραγωνικά μέτρα προσωπικού χώρου και ότι κοιμόταν σε στρώμα τοποθετημένο στο δάπεδο το οποίο μοιραζόταν τακτικά με μία άλλη κρατούμενη. Η προσφεύγουσα καταγγέλλει επίσης τις κακές συνθήκες υγιεινής και το γεγονός ότι τα κελιά δεν είχαν επαρκή φωτισμό. Επίσης, δεν υπήρχε δυνατότητα να εκτεθεί κανείς στον ήλιο και να κάνει περίπατο. Δεν είχε πρόσβαση σε φυσικό φωτισμό διότι τα παράθυρα του κελιού ήταν πολύ μικρά και καλυμμένα με πλαστικό.

2. Η εκδοχή της Κυβέρνησης

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η Υπηρεσία Δίωξης της Παράνομης Μετανάστευσης του Κορδελιού (Θεσσαλονίκη) διέθετε δύο κελιά προοριζόμενα για γυναίκες, συνολικής χωρητικότητας δεκαπέντε ατόμων. Η συνολική επιφάνεια των κελιών ήταν 39 τετραγωνικά μέτρα, ήτοι 13 τετραγωνικά μέτρα και 26 τετραγωνικά

μέτρα αντίστοιχα. Στην διάρκεια της εν λόγω περιόδου, περίπου δέκα πρόσωπα κρατούνταν εκεί και η προσφεύγουσα διέθετε προσωπικό χώρο 3,9 τετραγωνικών μέτρων. Οι κρατούμενες είχαν πρόσβαση σε 24ωρη βάση σε τουαλέτες και ένα ντους με ζεστό νερό. Τα κελιά διέθεταν παράθυρα 0,30 x 3,00 μ., προς το εξωτερικό του κτηρίου, τεχνητό φωτισμό και σύστημα εξαερισμού. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι οι χώροι καθαρίζονταν καθημερινά, απολυμαίνονταν μία φορά την εβδομάδα, τους γίνονταν απεντόμωση και μυοκτονία μία φορά τον μήνα και βάφονταν τρεις φορές τον χρόνο. Τα κρεβάτια απαγορεύονταν στους χώρους κράτησης και ένα διπλό στρώμα προσφερόταν σε κάθε κρατούμενη, καθώς και δύο ή τρεις κουβέρτες.

13. Η μη κυβερνητική ιατρική οργάνωση «ΠΡΑΞΙΣ» επισκεπτόταν τακτικά τις κρατούμενες, οι οποίες μπορούσαν να μεταχθούν, εφόσον υπήρχε ανάγκη, στο νοσοκομείο. Αυτές δέχονταν δύο φορές την ημέρα επισκέψεις των συγγενών τους, η δε επικοινωνία με τους δικηγόρους τους λάμβανε χώρα χωρίς εμπόδια. Δύο τηλεοράσεις ήταν εγκατεστημένες στους χώρους και επιτρέπονταν εφημερίδες και περιοδικά.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

14. Όσον αφορά το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και την πρακτική βλέπε τις αποφάσεις *A.F. κατά Ελλάδας* (αριθ. 53709/11, 13 Ιουνίου 2013), *Καβούρης και λοιποί κατά Ελλάδας* (αριθ. 73237/12, 17 Απριλίου 2014) και *de los Santos και de la Cruz κατά Ελλάδας* (αριθ. 2134/12 και 2161/12, §§ 21-25, 26 Ιουνίου 2014).

III. ΟΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΑΝΘΡΩΠΗΣ Ή ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗΣ Ή ΤΙΜΩΡΙΑΣ

15. Στην έκθεσή της με ημερομηνία 25 Ιουλίου 2013, η οποία συντάχθηκε κατόπιν της επίσκεψής της από τις 4 έως τις 16 Απριλίου 2013, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την πρόληψη των βασανιστηρίων και της απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης ή τιμωρίας υπογράμμισε ότι είχε διαπιστώσει πολλές φορές ότι οι χώροι κράτησης στα αστυνομικά τμήματα δεν ήταν κατάλληλοι για την κράτηση ατόμων για μεγάλες περιόδους. Εν τούτοις, διάφορα άτομα εξακολουθούσαν να διαμένουν στα αστυνομικά τμήματα επί πολλούς μήνες. Σύστηνε την υιοθέτηση επειγόντων μέτρων για την θεραπεία της κατάστασης αυτής.

16. Στην έκθεσή της με ημερομηνία 1^η Μαρτίου 2016, η οποία συντάχθηκε κατόπιν της επίσκεψής της από τις 14 έως τις 23 Απριλίου 2015, η εν λόγω Επιτροπή υπενθύμιζε ότι κατά το παρελθόν είχε επικρίνει έντονα τις συνθήκες κράτησης σε πολλά αστυνομικά τμήματα, ιδιαίτερα στην περιοχή της Αττικής, και είχε υπογραμμίσει ότι οι περισσότεροι χώροι που επισκέφθηκε ήταν εντελώς ακατάλληλοι για την κράτηση ατόμων επί διαστήματα μεγαλύτερα των είκοσι-τεσσάρων ωρών. Η χρήση αστυνομικών τμημάτων για την κράτηση παρανόμων μεταναστών και τελούντων υπό προσωρινή κράτηση επί μήνες μπορούσε να θεωρηθεί ως συνιστούσα απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση. Η Επιτροπή σημείωνε ότι η αλλαγή πολιτικής είχε βελτιώσει σημαντικά την κατάσταση όσον αφορά ειδικότερα την υπερπλήρωση και σύστηνε στις αρχές, μεταξύ άλλων, να υπάρξει μέριμνα ώστε τα αστυνομικά τμήματα να χρησιμοποιούνται μόνον για κράτηση μικρής διάρκειας, ήτοι όχι περισσότερο από μερικές ημέρες, και να αποφεύγεται, στο μέτρο του δυνατού, η κράτηση παρανόμων μεταναστών σε αυτά.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

17. Η προσφεύγουσα παραπονείται για τις συνθήκες κράτησής της στους χώρους της Υπηρεσίας Δίωξης της Παράνομης Μετανάστευσης του Κορδελιού (Θεσσαλονίκη). Ισχυρίζεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχειρίσιν απανθρώπους ή εξευτελιστικάς.»

A. Επί του παραδεκτού

18. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα κατέθεσε την προσφυγή της στις 2 Φεβρουαρίου 2015, ήτοι αφού είχε απελαθεί στην Αλβανία την 1^η Φεβρουαρίου 2015. Όμως, η βελτίωση των συνθηκών κράτησής της δεν ήταν πλέον δυνατή κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης και η αποκατάσταση της ζημίας που τυχόν η ίδια υπέστη δεν μπορούσε να συνιστάται παρά στην καταβολή ενός ποσού ως δίκαιη ικανοποίηση. Κατά συνέπεια, η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων διότι η προσφεύγουσα παρέλειψε να καταθέσει αγωγή αποζημίωσης στην βάση του άρθρου

105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα σε συνδυασμό, αφ'ενός, με το άρθρο 3 της Σύμβασης, τα άρθρα 2 § 1 και 7 § 2 του Συντάγματος, τα άρθρα 7 και 10 του νόμου 2462/1997 και, αφ'ετέρου, με τις ισχύουσες διατάξεις για τους αλλοδαπούς οι οποίοι αποτελούν το αντικείμενο μιας διοικητικής απόφασης απέλασης (και ιδιαίτερα τα άρθρα 4 § 1 α) ως γ), 5 § 3 γ) και 8 του προεδρικού διατάγματος 310/1998, τα άρθρα 66, 90 έως 92 και 97 του προεδρικού διατάγματος 141/1991 σχετικά με τις αρμοδιότητες των οργάνων του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, και τα άρθρα 2 και 3 του προεδρικού διατάγματος 254/2004 το οποίο θέσπισε τον κώδικα δεοντολογίας των υπαλλήλων της αστυνομίας).

19. Η προσφεύγουσα απαντά ότι έκανε ό,τι μπορούσε ευλόγως να απαιτηθεί από αυτήν για την πλήρωση της προϋπόθεσης της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων.

20. Όσον αφορά τις γενικές αρχές οι οποίες διέπουν την εφαρμογή του κανόνα της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων με την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης, το Δικαστήριο παραπέμπει στην σχετική νομολογία του (βλέπε ειδικότερα *Akdivar και λοιποί κατά Τουρκίας*, 16 Σεπτεμβρίου 1996, §§ 65-69, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-IV, και *Vučković και λοιποί κατά Σερβίας* [GC], αριθ. 17153/11 §§ 69-77., 25 Μαρτίου 2014).

21. Κατ'αρχήν, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε εν προκειμένω αντιρρήσεις ενώπιον του προέδρου του διοικητικού πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης προκειμένου να καταγγείλει τις συνθήκες κράτησής της και να παραπονεθεί για το μη σύννομο αυτής. Παρατηρεί ότι η προσφυγή αυτή της επέτρεπε να αμφισβητήσει την νομιμότητα της κράτησής της, στον δε πρόεδρο του διοικητικού δικαστηρίου να την απολύσει για οποιονδήποτε λόγο σχετιζόμενο με την νομιμότητα και αναφερόμενο στην νομολογία των διοικητικών δικαστηρίων σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 76 του νόμου 3386/2005.

22. Δεύτερον υπενθυμίζει την νομολογία του σύμφωνα με την οποία η αγωγή αποζημίωσης που προβλέπεται από το ανωτέρω άρθρο 105 δεν συνιστά πραγματική προσφυγή σε θέματα κράτησης αλλοδαπών υπό απέλαση (προαναφερόμενη *A.F. κατά Ελλάδας* και προαναφερόμενη *De los Santos και de la Cruz*). Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στην παρούσα περίπτωση δεν υφίσταται κάποιο γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Απορρίπτει συνεπώς την ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση προς τούτο.

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει, επίσης, ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης και δεν προσκρούει σε άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Η προσφεύγουσα αναφέρεται στην νομολογία του Δικαστηρίου σε υποθέσεις στρεφόμενες κατά της Ελλάδας, στις οποίες αυτό κατέληξε πολλές φορές στην παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης εξαιτίας των συνθηκών κράτησης σε χώρους της αστυνομίας, συμπεριλαμβανομένων και των χώρων της Υπηρεσίας Δίωξης της Παράνομης Μετανάστευσης του Κορδελιού. Ισχυρίζεται ότι η παρατεταμένη κράτηση στους χώρους αυτούς είναι αφ'εαυτής αντίθετη προς τις επιταγές του άρθρου 3.

25. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα κρατήθηκε για σύντομο διάστημα, ήτοι τριάντα-πέντε ημέρες. Αναφέρεται στην εκδοχή της σχετικά με τις συνθήκες κράτησης (βλέπε πιο πάνω παραγράφους 12 και 13) και εκτιμά ότι αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως απάνθρωπες ή ταπεινωτικές. Προσθέτει ότι, σε κάθε περίπτωση, λαμβάνοντας υπόψη το πολύ σύντομο διάστημα της κράτησης της προσφεύγουσας, το όριο της σοβαρότητας η οποία απαιτείται ώστε να χαρακτηριστεί ως απάνθρωπη ή ταπεινωτική δεν προσεγγίστηκε. Ισχυρίζεται επίσης ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας είναι αόριστοι και ότι αυτή δεν απέδειξε ότι οι συνθήκες κράτησης την έθιξαν προσωπικά.

26. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι θέσεις των διαδίκων διαφοροποιούνται ειδικότερα επί του ζητήματος του κατά πόσον οι χώροι της Υπηρεσίας Δίωξης της Παράνομης Μετανάστευσης του Κορδελιού (Θεσσαλονίκη) ήταν ή όχι υπερπληρωμένοι κατά την επίδικη περίοδο. Υπενθυμίζει εν τούτοις ότι, όταν υπάρχει αμφισβήτηση επί των συνθηκών κράτησης, ουδεμία ανάγκη υφίσταται γι'αυτό να αποδειχθεί η ακρίβεια κάθε επίδικου στοιχείου: μπορεί να καταλήξει στην παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης στην βάση οποιουδήποτε σοβαρού ισχυρισμού που δεν αντικρούεται από την Κυβέρνηση (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Grigorievskikh κατά Ρωσίας*, αριθ. 22/2003, § 55, 9 Απριλίου 2009).

27. Το Δικαστήριο σημειώνει ως προς τούτο ότι έχει ήδη εξετάσει, πολλές φορές, υποθέσεις σχετικές με τις συνθήκες κράτησης μέσα σε χώρους της αστυνομίας ατόμων προσωρινά κρατούμενων ή κρατούμενων ενόψει της απέλασής τους στις υποθέσεις αυτές (*Σιάσιος και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 30303/07, 4 Ιουνίου 2009,

Βαφειάδης κατά Ελλάδα, αριθ. 24981/07, 2 Ιουλίου 2009, *Shuvaev κατά Ελλάδα*, αριθ. 8249/07, 29 Οκτωβρίου 2009, *Tabesh κατά Ελλάδα*, αριθ. 8256/07, 26 Νοεμβρίου 2009, *Εφραιμίδη κατά Ελλάδα*, αριθ. 33322/08, 21 Ιουνίου 2011, και *Ασλάνης κατά Ελλάδα*, αριθ. 36401/10, 17 Οκτωβρίου 2013). Εκτός από τις ιδιαίτερες παραλείψεις αναφορικά με την κράτηση των ενδιαφερομένων σε κάθε μία από τις προαναφερόμενες υποθέσεις, οι οποίες σχετίζονται με την υπερπλήρωση, την έλλειψη εξωτερικού χώρου για περίπατο, το ανθυγιεινό και την ποιότητα της εστίασης, το Δικαστήριο στήριξε την διαπίστωσή του για παραβίαση του άρθρου 3 στην ίδια την φύση των αστυνομικών τμημάτων, τα οποία είναι χώροι προορισμένοι να υποδέχονται άτομα για σύντομο διάστημα. Έτσι, διαστήματα κράτησης μεταξύ ενός και τριών μηνών κρίθηκαν αντίθετα προς το άρθρο 3 (πιο πάνω αναφερόμενες *Σιάσιος και λοιποί*, § 32, *Βαφειάδης*, §§ 35-36, *Shuvaev*, § 39, *Tabesh*, § 43, *Εφραιμίδη*, § 41, και *Ασλάνης*, § 39, και *Chazaryan και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 76951/12, 16 Ιουλίου 2015, *Πειΐδης κατά Ελλάδα*, αριθ. 728/13, 16 Ιουλίου 2015).

28. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι εν προκειμένω η προσφεύγουσα κρατήθηκε επί περισσότερο από ένα μήνα στους χώρους της Υπηρεσίας Δίωξης της Παράνομης Μετανάστευσης του Κορδελιού, ήτοι μέσα σε χώρους οι οποίοι, από την ίδια την φύση τους, δεν είναι προσαρμοσμένοι στις ανάγκες μιας παρατεταμένης κράτησης (*Kaja κατά Ελλάδα*, αριθ. 32927/03, § 49, 27 Ιουλίου 2006, και *Εφραιμίδη*, ομοίως).

29. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο γεγονός ή επιχείρημα ικανό να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα, εν προκειμένω, από εκείνο στο οποίο είχε καταλήξει στις πιο πάνω αναφερόμενες υποθέσεις. Τα στοιχεία αυτά επαρκούν στο Δικαστήριο για να καταλήξει ότι υπήρξε εν προκειμένω παραβίαση του άρθρου 3.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

30. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

31. Στις παρατηρήσεις της, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε κάποιο αίτημα δίκαιης ικανοποίησης αλλά αρκέστηκε να παραπέμψει στα αιτήματα που είχε διατυπώσει στην αρχική προσφυγή. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να της επιδικάσει κάποιο ποσό για την αιτία αυτή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 21 Ιουλίου 2016, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 2 Σεπτεμβρίου 2016

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος